

„Alžběta je moje dcera,“ ohradil se zostra. Jeho manželství s Piastovnou Violou nejenže vztahy s Polskem neupevnilo, ale rovněž soužití s ní pro něj představovalo zklamání. „Moje jediná dcera!“ zdůraznil, protože ji chtěl zranit.

„Nemusela by být, kdyby ses netoulal po nocích a netrával čas s helmbrechticemi namísto v manželském loži! Takhle se legitimního dědice nedočkáš!“ rozkřikla se na něj znovu Viola a on jen s úžasem zíral do té kdysi něžné tváře, kterou vztek proměnil v nenávistnou masku.

S povzdechem zastrčil kousek pergamenu do kapsičky v opasku.

Kdo ví, třeba se ten vzkaz vztahuje na mého otce, napadlo ho. I ten přece zplodil levobočka, Jana Volka, který byl však zasvěcen církevní dráze, a tak vykoupil tento hřích.

Vzal bílou růži a chvílku jí otáčel v prstech, jako by mu mohla pomoci rozluštit tuto záhadu.

Ať už je to jak chce, Alžbětě se nesmí nic stát, zapřisáhl se, znamená-li ten vzkaz výhrůžné varování určené mně.

Rozhodl se, že si o všem znovu promluví s Adamem.

Položil růži zpět na náhrobek. „Sbohem, otče,“ rozloučil se pak. „Za rok ti přijdu složit účty. Budou lepší, to přísahám.“

A potom se rychle otočil a zamířil spěšným krokem z chrámu, jako by utíkal sám před sebou.

Adam se zaposlouchal do vyzvánění zvonů z olomoucké katedrály svatého Václava, doznívajícího v půlnočním tichu, které ukončilo středu, třetí srpnový den. Přistoupil k oknu a otevřel okenici, aby do prostorné komnaty olomouckého kapitulního děkanství mohl proudit příjemně chladný noční vzduch. Letošní srpen byl výjimečně horký a ani tlusté kamenné zdi děkanství nedokázaly přes den zadržet žár zvenčí. To proto král Václav Adamovi navrhl, aby rozhovor před tažením do Polska nechali až na pozdní večer, kdy nebude takové vedro.

„Zaplat' Bůh, že se konečně trochu ochladilo,“ poznamenal Václav a pozdvihl orosenou číši k Adamovi jakoby k děkovnému přípitku. „Na ten zítřejší oficiální oběd se zrovna netěším, ale nedá se nic dělat.“

Adamovi neuniklo, že se Václav dobrému doušku sice nevyhýbá, pije však nyní s mírou.

Výročí otcovy smrti ho změnilo, pomyslel si. Jako by začal konečně brát své povinnosti vážně. Stejně jako já.

„Stačil jsem zajet do Pohledu, za Alžbětou,“ pokračoval Václav po chvíli. „Mám z ní opravdu radost. Postarám se o to, aby vyrůstala jako královská dcera.“

„To je ušlechtilé,“ řekl na to Adam. „Navštívils při té příležitosti také Markétu?“

Václav jen zavrtěl hlavou. „Ne, i když to k ní z Pohledu daleko není. Odmítla mě. Pokořila mě. Neobtěžovala se ani napsat mi pár řádek na vysvětlenou. Takhle se s králem nejedná.“

„A promluvil sis o všem s Kryštofem po jeho návratu? Jistě měl pro Markétino chování nějaké vysvětlení,“ zeptal se ho Adam.

Václav se zarazil. „Nemluvil jsem s ním potom. Z královské kurýrní kanceláře mi však neohlásili, že by mi přišel nějaký list z Landštejna. A já... měl jsem pak jiné starosti.“

„Jistě,“ přikývl Adam.

„Vím, že jsme o tom už mluvili, Adame, ale chtěl bych se znovu ujistit, že budeš bdít nad Alžbětiným bezpečím. A také, že se o ni postaráš, kdybych padl.“ Václav upřel na přítele plný podivného odevzdání.

„To ti slíbím rád, ale o výchovu své dcery se jistě postaráš sám, až se vrátíme z tažení. A jednou jí o téhle rozmluvě povíme na její svatbě a všichni se těm obavám vysmějeme,“ řekl na to Adam.

„Kéž bys mě pravdu!“ Václav byl dnešní noci nezvykle vážný. „Je tu ještě jedna věc, o které jsem s tebou chtěl mluvit. Při nedávné návštěvě Zbraslavského kláštera jsem na otcově hrobce našel tohle.“ A Václav s těmi slovy vylovil z opasku kousek